

Hàn Song Tường

Điệu Ca Về Biển

Thơ đưa tôi ra xe, buổi sáng mưa nhẹ, gió không thổi và mây thì trong biếc, chiếc dù Thơ cầm che mưa thấy điệu, tôi ngắm cô, nét mặt cô gái nhu mì, hơi buồn, màu đỏ của dù làm ứng hồng đôi má, ngày mới làm việc với tôi, cô ít nói, giờ đã quen, cô bảo nếu không nói, tôi cũng không, TV không mở, ông nghĩ xem, càng thêm ảm đạm... lúc Thơ mới đến nhận việc, bà y tá có chỉ dẫn cho Thơ thế nào để trông nom một người tàn tật, tôi nghĩ? Thơ cũng như bao người khác, chỉ làm được vài tháng rồi thôi, nhưng không, cô đã ở đây gần một năm rồi, tôi cảm ơn cô vì có vài người họ không chịu ở lại ban đêm, với Thơ, cô nói khác, cô cần một chỗ ở, một việc làm... một giờ sáng tôi mới lo xong một số giấy tờ thật gấp cho sở, Thơ đã ngủ, cô ngủ quên trên ghế ở phòng khách, tay đang cầm viên đá màu đỏ thật chặt, cô kể lúc nhà cô đào giếng, sâu cả mười thước, không có nước, chỉ thấy viên đá màu đỏ này, mẹ cô nhờ người đánh bóng rồi cho cô, viên đá lớn bằng quả chanh, cô cho tôi xem, sáng ngời người ta có thể soi gương, cô đã quen cầm nó khi đi ngủ, nếu không thấy nó cô ngủ không được, tôi ngồi yên trên xe, ngại không dám đánh thức cô, gần sáng Thơ đỡ tôi lên giường, cô nói, ông tệ thật, sao ông không gọi tôi dậy, lại ngủ trên xe thế này, cái còi tôi đưa cho ông đâu, ông cứ thổi lên là tôi tỉnh liền, tôi bật cười nhớ đến cái còi bằng sắt Thơ đưa, thấy nó trẻ con, ngộ nghĩnh...

... Mười năm trước lúc tôi mới ra trường, thân thể còn toàn vẹn, tôi đưa tập ảnh cũ cho Thơ xem, chỉ từng người thân một, cô chăm chú nhìn, lúc đó tôi là một người khác, tất cả đã thay đổi, những tấm ảnh trên tay cô như run rẩy, tôi nhắc xem xong cô cất kỹ dùm, ngày mai An về, tôi biết, cô nói, có tiếng gió đập mạnh vào cửa sổ, tiếng gió đã thay mùa, cơn lạnh sẽ đến vào đêm nay, đêm nay tôi lại chờ đợi An... đúng một tháng An trở lại với tôi hai ngày, nàng bảo để trả thù, để thấy tôi với chiếc xe lăn, nét mặt nàng dừng đọng, đôi mắt thông tuyệt của nàng nhú lại, môi cắn chặt, cảnh tình này tôi đã quen, cả nhà ai chẳng biết, nàng đã từng nói, nếu được nàng trả thù cho đến chết, nhiều lần tôi kêu tôi vô tội, nhưng An không tin, nàng quả quyết tôi có tình giết Phách, tôi đã làm chết em tôi, tôi sợ hãi câu kết tội của An, tôi chạy trốn mọi người, nhưng An cứ tìm về khơi động lại, tôi hỏi, em muốn tôi chết? không, An chưa muốn, nàng bảo, ông què ông đừng hòng chết vội, ông phải chết từ từ, mới hợp với ông, tôi chịu, chấp nhận từng lời An nói, tôi bảo tôi giao hẳn tôi cho An, khi nào muốn tôi xéo khỏi đời này, chỉ cần An cho biết... tôi lại chờ đợi An hết một tuần đầu tháng, An không đến, nghe đâu nàng đang đi chơi xa với một lũ bạn mới, nàng vui vẻ với ai kia, không phải chuyện của tôi, An bảo vậy, khi nàng khoe với Thơ về bạn bè của nàng, tôi nghe im lặng, tính nết An mỗi ngày mỗi khác, lời nói càng ác độc, tôi phê bình như vậy, An nhử nước bọt, cũng không bằng anh, nàng nguyên rửa tôi, rồi úp mặt vào tường...

... Khi An bỏ tôi, sống với Phách, tôi gọi em trai, tôi biết sẽ có ngày hôm nay, em tôi đã khóc nhưng nó không thể rời xa An, buổi chiều tôi lăn xe về phía cửa sổ, nhìn ra sân, ngó cảnh lá vàng bay toả như mưa, trút vội xuống sân cỏ úa, tôi nhìn mãi cho đến lúc khu vườn đen thẫm không thể nhìn ra bất cứ vật gì, kể cả khóm hoa bất tử Thơ trồng vừa mới trở bông, Thơ đến đứng sau lưng tôi, cô bảo, bà y tá sẽ đến rồi, nếu ông không ngại tôi sẽ giúp ông đi

tắm, tôi từ chối, tôi muốn chờ bà ta thêm một chút, Thơ đi ra bếp pha trà, rồi mang cho tôi, ly trà nóng bốc khói làm ảm một bên má, bên ngoài, trong vũng tối man dã ấy, có tiếng gió sầm sập như đuổi chạy, tiếng rít u uất hẳn như một điệu nhạc có lẫn trong tiếng đàn của An, tiếng đàn nàng đánh ra phủ xuống một đời người, Thơ kéo tấm chăn đắp lên ngực tôi rồi đi ra, tôi thao thức khó ngủ, bàn tay đặt lên trái tim, tập ngưng thở một lát, có khi nào người ta ngưng thở vì muốn thế...

... Ngày qua ngày tôi vẫn đi làm, qua lại trên con đường này, tất cả cảnh vật quen thuộc đến nhàm chán, chỉ có cái xe mới hơn, đặc biệt thắng đạp đều xử dụng bằng tay, ngày mới tập làm quen với nó, tôi có gục xuống thành xe mà buồn, tôi nhớ em trai tôi, đau khổ không kể xiết, tại sao tôi có thể để chiếc xe lật sang bên đường, tai họa ghê gớm quá, An bảo tôi cố ý, cố ý giết Phách, mẹ tôi khóc âm thầm đến chảy máu mắt, tôi mặc mọi người bàn tán, để mặc An trừng phạt tôi, bây giờ An cho tôi là kẻ thù duy nhất của nàng, một lần tôi hỏi An một câu ngu xuẩn, xin nàng bỏ qua, An cau mặt, những ngón tay đập mạnh lên phím đàn, bản nhạc bỗng ủa ra một âm thanh rầy rụa bất chợt, nàng cắn môi, nét mặt như hoa ấ lạnh, không xúc động, tôi lăn xe vào phòng... khi đi làm về, Thơ chờ tôi ở sân, cô bảo một thân chủ muốn gặp tôi gấp, họ đang ở nhà thương, tiếng người bên kia phon thưa luật sư... khi Thơ và tôi ra khỏi bệnh viện, người ấy đã chết, với một mớ giấy tờ nhờ tìm kiếm người con trai mất tích, cả một tài sản được niêm phong, từ văn phòng của chúng tôi với ngân hàng, cái chết nhanh quá, tôi bàng hoàng, Thơ đẩy xe đi về phía cửa sau, nắng thoi thóp, đạp nhẹ lên từng phiến đá, vuông gạch, chập choạng trên lối đi, tôi gọi Thơ, cô không trả lời, hình như cô đang xúc động.

Thứ ba, tiếng dương cầm vọng ra từ phòng sách, tiếng đàn diễn tả một vùng biển nào rất xa, An đang ở nhà, tôi nhớ ra bản nhạc này An đã phổ theo một

bài thơ của Phách, có câu như giòng sông vượt vào biển tri kỷ, khi An ra gặp tôi, trông nàng hơi mệt mỏi, đôi mắt chăm chú nhìn chào " ê, kẻ tàn phế" nàng đi từng bước, nhìn quanh mọi chỗ, chậm rãi, rồi hỏi tôi về bức tranh mang nhiều màu xanh, " tôi muốn anh dấu bức tranh này đi" " không, Phách vẽ cho em, một giòng sông mà em nói đã vượt qua" " vượt, tôi chết đuối rồi" nàng ôm mặt, nước nở...

... Sáng hôm sau, An mặc bộ áo ngủ màu trắng thêu ở ngực cánh hoa tím, mái tóc cuốn lên cao còn ẩm nước, tôi hỏi " tháng trước em không về" , những giọt cà phê tiếp tục rơi tả tơi xuống chiếc bình thủy tinh, sáng mùa thu, bắt đầu chột lạnh, Thơ sửa soạn một ít điểm tâm, hai người đàn bà rất ít nói chuyện với nhau, khi An về, Thơ làm bất cứ cái gì cũng nhanh, rồi cô vội vào phòng, tôi biết Thơ không muốn tôi ngại ngùng, cô đã rõ mọi chuyện, chắc thế, tôi lại hỏi An " con có khỏe không em?" " việc gì đến anh" " nghe nói em đã dẫn mẹ và nó đi chơi xa vào đầu mùa hè" " ừ, ông muốn nghe về nó không?" tôi im lặng, tôi biết nàng sẽ nói thêm bao lời tàn nhẫn, cho dù tôi biết trước, An cố tình đùa tôi " nếu nó biết anh giết Phách" " em đừng nói bậy" An gào hét, rồi bỏ đi...

.. Đây là tháng hạnh phúc của tôi, tôi được nhìn thấy An, được nghe tiếng đàn, lời mắng nhiếc và tiếng khóc, Thơ mở cửa ra ngoài, cô kể giấc mơ của cô đêm qua, cô đi lạc và được tôi cứu ra khỏi rừng, tôi thành hiệp sĩ sao? chắc vậy, cô cười, xếp dọn thuốc men cho tôi, rồi rủ tôi cùng xem cuốn phim cô mới thuê, cuốn phim nổi tiếng, người đàn bà cuối cùng tự vận bằng cách treo cổ, nàng muốn chạy trốn một xã hội con phải tố cha, vợ tố chồng, cái chết của nàng kiêu hãnh như con phượng hoàng bay qua núi biếc, người đàn ông chết theo ấy, hắn không chết vì nàng mà chết vì người nàng yêu, hắn không chịu nổi cái cảnh người chồng đau xót, mất mát tất cả, hắn đã yêu người sư huynh của hắn đến chết, Thơ kêu, trời ơi, phim buồn quá, cô gục

lên đùi tôi, tình yêu ghê sợ quá, tôi phải bỏ đi đây, tôi cũng phải đi thôi, tôi ôm vai cô, muốn giữ lại trong lòng những giọt lệ, câu bất ngờ nói ra của Thơ quả là sự thật, cô không phải là biển, để chứa cả một biển sầu, đời tôi là một mối buồn, cô còn trẻ quá, cô không thể nhìn mãi cảnh này, nâng khuôn mặt Thơ, tôi nhìn đôi mắt sâu lấp lánh ướt, tôi hứa, tôi sẽ tìm cho cô một việc khác...

... Buổi tối sáng rực những ngọn đèn Thơ bật khắp nơi để mừng một buổi tối trung thu, tôi gọi phon cho mẹ, cho con trai, thằng bé đọc cho tôi một câu thơ mà An dạy I love the fond, the faithful, young and true, tôi khóc âm thầm, con tôi thơ ngây quá, khi Phách chết nó mới bốn tuổi và đến ở hẳn với bà nội, tôi cũng không ngờ được rằng tình thương trong gia đình dành cho tôi không hề giảm mất, đứa bé nói lớn, bà nội nhớ dady, tôi mang âm thanh bé bỏng từ lời nói của con như nổi cứu chuộc, thuở xưa lúc mới gặp An, cái ngày xanh đẹp biết bao, lúc về thăm Việt Nam với mẹ, người bạn mẹ dặn dò, con nhớ đừng quên con gái bên ấy, họ khác bên này nhiều lắm, họ dùng bùa, tôi nói không tin, nhưng khi gặp An quả thật tôi muốn nàng bùa tôi, khi tôi đến nghe nàng đánh đàn ở một quán cà phê, cái dáng thanh nhã đó quyến theo tôi từng phố đường dài, tôi đi miệt mài giữa lòng quê hương rất lạ và câu An nói với tôi, nàng muốn rời khỏi nơi này, dĩ nhiên tôi biết nàng chưa kịp yêu tôi, tôi bắt cần, một ngày An sẽ yêu tôi, tuổi trẻ tự tin như vậy đó, mẹ tôi im lặng, cau mày, khi thấy An đẹp khó tả, và cũng như tôi bà cũng khó lòng để rời xa cái đẹp...

... Sau này những ngày làm vợ tôi, người vợ rất cô đơn, tôi nhận ra sự lãnh đạm của vợ, nàng ở một nơi nào đó, tôi không thể biết, cho đến lúc tôi thấy An nhìn Phách đứng bên ngưỡng cửa, Phách cười, nụ cười rất trẻ, dáng điệu thoải mái, họ đã yêu nhau từ lúc ấy phải không, tôi hỏi, cả hai chẳng cần trả lời.

... Tháng mười một, An bước từng bước trên nền nhà, dẫu giày dậm xuống đay nghiến, ông liệt dương ở đâu, nàng độc như thế, tiếng chân đi về phía phòng ăn, cái sắc tay vát xuống đất, tôi hỏi, em mới về, An đã đứng trước mặt tôi, ném cái nhìn vào tôi như đốt, chào ông què, chắc hôm nay ông biết là ngày gì chứ, anh nhớ, giỏi, nàng khen rồi cởi giày quăng vào góc nhà, nói tiếp ba năm Phách chết, ba năm ông ngồi xe, chỉ còn vài tiếng nữa là đúng ngày giờ ông giết người, em đừng ác quá như vậy, An nghe tôi nói rồi phá lên cười, thân thể nàng chập chờn, cái áo khoác cởi ra cầm trên tay, tung lên xuống, tôi nhắm mắt, An đã ngồi bên chiếc đàn, ngày giỗ Phách, An sẽ đánh lại những bản nhạc mà Phách thích, khi hồi tưởng lại những lúc hạnh phúc của họ, và niềm đau khổ của tôi, bây giờ vẫn làm tôi đau đớn, nhưng đã khác đi nhiều, nó ghê gớm hơn nữa, tôi áp mặt vào cánh cửa, tiếng đàn dội ra run rẩy, một bản của Brahms, một đoạn của Mozart, một đoạn của Bach, vài bản nhạc thời trang, hình như An biết tôi đang nghe, nàng cầm một vật ném vào cánh cửa phòng đóng kín, tôi lăn xe ra ngoài, Thơ đang nấu cơm, cơn mưa vẫn xối xả, ào nước vào mặt kính quanh nhà, tiếng sấm sét hòa lẫn tiếng đàn mỗi lúc một rất nhỏ, khi cơn mưa chưa dứt An đã bỏ về, nàng đến rồi đi, có tình cho lòng tôi bật máu, thì đã sao, tôi vẫn chống chế và bênh vực sự tàn nhẫn của nàng, tôi nói với Thơ, An đến để đánh thức sự cô tịch trong tôi, làm ồn lên cái thế giới của tôi đã quá tuyệt vọng, An là một đợt sóng đồ cuông lên nổi khắc khổ, Thơ kêu trong thẳng thốt, ông H., trời ơi...

Tất cả rồi cũng thay đổi, thêm một năm sau, thêm hai năm sau, An gọi, ông què, tôi không muốn ông nhấn mẹ kiếm tôi, em không muốn về sao, ừ, tôi chán, tôi mong em cứ về, tôi đã nói tôi chán, nàng cúp phôn, tôi gục mặt xuống bàn ăn, rất lâu. Thơ đã đi lấy chồng, cô gởi viên ngọc màu đỏ cho tôi giữ hộ trong tủ kính, căn nhà này chỉ còn tôi và người đàn bà vừa mới nhận

việc, bà ta không biết An, cũng chẳng biết Thơ, tất cả đã qua như một vở kịch đóng màn, nhưng sau bức màn khép tôi vẫn chờ đợi cái khuôn mặt trắng rằm, lời nói trả thù, tôi chờ đợi từng giờ, thời gian như ngọn hải triều thốc lên quét sạch dấu chân ai, bài ca về biển Thơ tập đàn theo An đầy chết, Thơ tập bài khác, bài khác nữa, An đã bỏ lại tất cả, như nàng vát vào mặt tôi nắm đất vỡ tan tác, ngày nào nàng bảo đã chết đuối trong bài thơ của Phách, không, người chết đuối xin để là tôi, An cứ vượt qua tới bờ, Thơ mang những bản nhạc của An xếp vào hành lý, một hành trang quá nặng cho cô khi làm vợ, cô bảo cô muốn vậy, tôi xin lỗi đã lỡ để tuổi trẻ của cô nhìn thấy một bi kịch, Thơ khóc khi hôn lên trán tôi...

... Ngày mỗi ngày một vắng, thành phố không còn ai quen, mọi người đã dọn sạch, người cũ không còn, An sinh sống bên nước Pháp, nàng ở một tỉnh nhỏ, đánh đàn cho một quán nhạc, An gọi cho mẹ, nàng hứa một ngày nàng sẽ sống bên con trai, An cứ hứa, thằng bé đã lớn, đã vào trường trung học, đôi mắt nó quả thật nhìn tinh anh nhưng không u uất như mẹ, An bảo nó không phải của tôi, tôi chẳng màng đến lời nói ấy, mỗi tháng nó theo bà nội ở với tôi hai ngày, mẹ kể tất cả? các suối nguồn rồi cũng trôi vào biển, tôi ôm con khi nó ngồi sát bên tôi cho bà nội chụp ảnh, những tấm ảnh phóng lớn, treo lên thay thế các tranh ảnh cũ trên tường, nhìn ngắm con, lòng tôi bỗng rộn một niềm vui, nó thật khôn ngoan quá, nó chọn hết các vẽ đẹp của An, của Phách và của tôi để thành con người nó, có phải chuyến xe tốc hành của cuộc đời rồi cũng vượt qua mọi chông gai, để đến một bến an toàn, như những con nước có chung một suối nguồn, tôi vẫn mong từng bước ai về, mong nghe lại bản nhạc và bàn tay ai đập xuống phím đàn, run theo một điệu ca về biển.

Hết

Nguồn: dactrung.com
Được bạn: mickey đưa lên
vào ngày: 5 tháng 6 năm 2004

Hàn Song Tường

Nắng Đã Tàn Rồi

Tôi ngáp ngừng mãi rồi cũng cho Đông biết, tôi có một đứa con gái sau khi chàng bỏ đi, Đông nghe im lặng, tôi tránh mắt Đông, nhìn sang khóm cây bên kia đường đang vật nghiêng bởi cơn gió mạnh, cơn gió nào đã thổi chàng về đây, có điều tôi muốn hỏi Đông khác kia không phải nhìn thấy Đông vững chãi thế này, tôi hỏi: “Anh có lạ lùng. Hay thật” Chàng nắm tay tôi kéo mạnh vào hàng hiên: “Con người ta em nuôi, con anh em giết” Câu nói như một gáo cường toan đổ xối lên người tôi xính vính. Tôi lặng người khi nghe bước chân Đông chạy hối về phía trước. Một khoảng khắc bỗng trầm thống và lo sợ bủa vây lấy tôi như hàng trăm mũi nhọn đang đâm vào da thịt -tôi vụt chạy theo Đông, gọi chàng âm ỉ nhưng không nhìn thấy Đông nữa... Chẳng hiểu sao tôi lại cho chàng hay những biến đổi quá rõ về quãng thời gian Đông đi biệt mà chỉ -Sự trở lại của chàng không làm ấm lại những ngày tháng nhớ nhung cùng vui đi hết niềm thù hận hay sao... (Người đàn bà có quyền chọn lựa một đứa con) Người nữ bác sĩ nói với tôi, sau khi tôi đã làm xong một việc, việc từ chối một đứa bé, bà ta nói chuyện qua rồi, cô còn

khóc mà chi, ở đời thiếu gì cảnh như cô, cô là đàn bà, cô sẽ có một đứa con khác, cô có biết, đàn bà mình hơn đàn ông ở chỗ, chắc chắn nó là con mình, nó nằm trong người mình mà, còn đàn ông hả. Có khi họ nhận vợ đó... Tôi gặp bà bác sĩ này, sau khi tôi nổi cơn táo trí, bất thường khi Đông đi được nửa năm, ngày tháng đó tôi như con thú nhỏ đầy thương tích, khốn cùng, chị Anh bỗng xuất hiện trong đời sống tôi, người nữ bác sĩ tâm lý, độc nhất. Mở phòng mạch trong cộng đồng người Việt, ế khách quanh năm, nhưng chị có vẻ thích hoạt động trong lãnh vực xã hội, tôi gặp chị qua sự giới thiệu của chương trình y tế địa phương, ngày đầu tiên khi Mỹ Lan cô bạn gái đem tôi đến phòng mạch, tôi đã dấy nẩy không chịu vào, tôi nói với Mỹ Lan tôi sợ bị bà ta làm tống tôi vào nhà thương điên, nhưng khi chị Anh ra đem tôi vào ghế, tôi đã nhìn thấy nét tin cẩn trong đôi mắt chị. Ngày đó, tôi nhớ, chị nhìn tôi dò xét rồi chê bai cả con người tôi, nhìn kìa, quần áo cô luộm thuộm, áo đỏ mà cô mặc quần xanh, cô có điên không, tôi lắc đầu -không điên- Chỉ nhức đầu, không ngủ. Không nhớ gì mấy. Mỹ Lan thì kể lể thêm ngọn ngành, nó thêm bớt là tôi nói lộn xộn dữ lắm. À cô ấy biết mình nói làm mà vẫn nói chứ gì. Như cái mũi mà gọi là con mắt, cái tay cô gọi cái chân, ai chả vậy, có khi tôi cũng bị lầm lẫn như thế, bây giờ cô phải tập lại, tập nói cho đúng... Sau những ngày tập nhớ lại, tập không nhức đầu, tập đi ngủ, phòng mạch chị tôi đã bớt dần đi lại, tuy vậy hình ảnh Đông vẫn đâu đó, chấp chờn trong lòng tôi như cơn mưa thỉnh... hoặc rơi lộp độp trên mái nhà, xa hơn nữa là tiếng cười nói của chàng còn y như ly rượu vang dụ hoặc. Bệnh nhức đầu, mặc cảm, tự khổ đã không còn trong tôi nữa, tôi chắc chắn với chị Anh vậy, có chăng tôi bỗng thèm muốn một đứa con. Sau hai năm Đông đi khỏi, để giảm đi lòng hối hận, dày vò, tôi muốn làm một việc, kể ra cũng hơi khó nhưng mà vào tháng tám năm đó, chị Anh giúp tôi hoàn tất, chị bảo chị chẳng làm cho ai, chỉ vì tôi. Buổi sáng chị bơm cho tôi đầy một ống

nhỏ, Mỹ Lan thì đứng cạnh chị dặn dò -Cẩn thận nghe không con Mỹ là bỏ mẹ nó, tôi nói -tôi muốn đưa con nguyên chất Á đông, giống như Đông vậy. Chị Anh bực bội khi nghe tôi nhắc đến tên Đông, còn Mỹ Lan thì che mặt cười, chị Anh bảo đảm khi xong việc, mọi sự sẽ hơn là điều mong ước nữa kìa. Quả đúng như lời chị nói, khi bé Hạ ra đời nó xinh đẹp lắm. Chị Anh mê nó hơn tôi, chị không nói ra nhưng nhìn chị, tôi hiểu chị đã coi mình như người sáng tạo ra nó, giờ tôi không còn là bệnh nhân mà thành người thân thuộc của chị, chị nhận bé Hạ làm con nuôi, chị săn sóc, cấp dưỡng cho nó, có lần tôi hỏi, chị đào đâu ra ông lằng quằng đó, con bé có vẻ giống Nhật hơn Việt Nam. Chị bảo không, nó giống tôi, rồi chị đẩy tôi đứng trước gương chỉ chỗ. Nhìn kỹ nhé, mỗi thứ nó đẹp hơn cô một tí, nên nó thành đẹp hơn chứ nó giống y hệt cô, chẳng có gã chết tiệt nào làm ra nó được, chỉ có cô, một mình cô thôi, hiểu chưa dạ hiểu- Tôi trầm mình vào lời dạy dỗ của chị, chị nói gì tôi cũng thấy đúng cả. Bé Hạ ra đời bằng sự nhiệt tâm của người nữ, bác sĩ tâm lý và tôi, bé hoàn toàn không dính líu vào một người cha.

Thời gian không phải mãi nhốt kín nỗi u hoài, mà để lướt qua bao sóng gió, cho tôi còn tồn tại với tình thương nỗi nhớ -bên cạnh tôi bé Hạ vươn lên tươi trẻ, mỗi tuần tôi đến chị Anh đón con về một ngày, hai mẹ con dẫn nhau ra vườn, chỉ cho nó xem từng chiếc lá mới mọc và dạy nó nói, mới hai tuổi bé Hạ đã biết nói khá sõi... Cho đến một ngày, có trời mà hiểu khi Đông ở đâu hăm hở trở về tìm tôi, sau khi chàng kiếm có và vu cho tôi bao chuyện oan nghiệt để ra đi, khi thấy Đông ở phòng khách, tôi đã giật mình kẻ mà tôi thù hận, đang đứng mỉm cười, tôi nhớ rõ mấy năm về trước, Mỹ Lan còn treo ảnh Đông lên tường rồi bảo tôi phóng những mũi tên lên người cho nát bấy. Ai dè Đông vẫn còn sống hiên ngang ghê chưa, thế mà chị Anh và Mỹ Lan quả quyết Đông đã không còn, “này nhé mày cứ bấm nó, nguyên rửa nó cả

năm trời, nó sống sao nổi”. Một mối tình có đoạn kết đau thương đến thế, người đàn ông bạc bẽo, bị cô nhân tình phóng hàng trăm mũi tên lên người, mũi nào đã trúng tim anh -tôi nghĩ đến hàng đêm rồi buồn day dứt. Bình minh đã chiếu sáng khắp nơi, vài tia sáng dọi vào chỗ Đông nằm, tôi bước thật nhẹ về phía phòng khách, Đông ngủ ở đó đêm hôm qua, tôi cúi xuống, cầm tay Đông áp vào mặt, hơn bốn năm dài còn gì, trong tôi vẫn còn lưu luyến vô cùng. Khi Đông tỉnh dậy, chàng hỏi -Mấy giờ rồi em. Tôi không nói, Đông đưa tay vò rối làn tóc tôi vừa rũ lên mặt, hình như Đông đang suy nghĩ điều gì, ý nghĩ này khiến tôi lo ngại, lý do nào chàng lại tìm về, niềm hối hận, bị kẻ khác ruồng bỏ, đang bị thất nghiệp, những câu hỏi kẻ ra toàn là những điều đáng thương xót phải không...

Cơn mưa dai dẳng cả buổi sáng, cũng may khi cùng Đông ra phố thì mưa cũng vừa dứt hẳn, chàng cầm tay tôi hôn -anh rất nhớ em. Câu nói tỏ ra âu yếm nhất của chàng khi cuộc gặp gỡ trở lại và trước vài giờ khi tôi kể cho Đông nghe về bé Hạ, đưa con gái ra đời bằng cách chọn lựa của của tôi. Chàng nói thẳng không tin và tôi trở về nhà nằm vùi hai ngày trời, xung quanh phòng đầy những câu hỏi, tôi học ở đâu những thắc mắc về thân phận con người, của nợ nần, của trả kiếp, ai nhồi vào đầu tôi bao câu hỏi to tát như vậy. Tôi lẩm bẩm đọc lại bài thơ Mỹ Lan làm, bài thơ có câu kiếp xưa, người ta có kiếp hay sao, và bao nhiêu kiếp thì lạc nhau vĩnh viễn, không, tôi đã lạc chàng ngay từ kiếp này... Tôi lại mò đến phòng mạch chị Anh xin thuốc ngủ, rồi đi lang thang trong công viên, nhìn bầu trời cao vời vợi, lơ lửng đám mây xanh vờn nhau lặng lẽ và đám hoa tường vi nở rộ một màu hồng, một vài người da đen ngồi im lìm nơi ghé đá, không khí tĩnh mịch, dễ chịu, tôi thơ thẩn trong công viên cho đến chiều tàn. Khi bước vào nhà trời đã sẫm sẫm tối, mùi thuốc lá Đông hút như còn đâu đó, cả cái gạt tàn còn bừa bộn, tôi ngồi thờ người cố gắng tập không nghĩ gì cả, dù cây sấu đông,

cây cau, cây chuối bỗng mọc um tùm trong óc tôi, quái nhỉ mỗi lần tôi tập trung để quên điều gì thì lại thấy mấy loại cây mọc đầy sau sân nhà bà ngoại tôi hồi thừa bé... Tôi ngủ thiếp đi rồi choàng dậy sau một cơn mơ quá hãi hùng, thằng bé con ai chạy quần theo tôi gọi là mẹ, mắt nó sưng tím như quả cà, tôi đẩy nó văng tuốt xuống đất, vậy mà một hồi nó lại nằm bên tôi dang hai tay, mắt sáng như lân tinh, tôi hét lớn rồi chạy ra khỏi phòng. Lại thức cho đến sáng (mẹ đừng khóc) bé Hạ nói rồi xoa lên mắt tôi, tôi bật cười ôm chặt nó vào người. Anh tôi dẫn nó đi chơi mới về, nó còn nhỏ vậy mà cũng hay để ý, chắc nó thấy tôi buồn, anh tôi la, tôi với Đông vợ vẫn làm phiền sang mọi người, đã vậy tôi lười biếng không chịu giúp đỡ anh trông nom cửa hàng, anh than công việc chỉ có một mình anh, bố mẹ giờ già cả, tôi cúi mặt xin lỗi. Rồi lấy quyển sách thiếu nhi, đọc cho bé Hạ một đoạn, nó lắng nghe thích thú...

Bây giờ trời đã cuối xuân, bầu trời như trong hơn và nắng nhiều hơn thêm, hai bên đường của khu Briar Forest những cây hoa dogwood trở một màu trắng hoang tàng là lạ, hàng hoa dài suốt cả dọc đường, đã bao năm qua, tôi vẫn lái xe đi ngang qua đây để biết hôm hoa nở rộ, để nhớ các cảnh hoa cao thấp và để lòng ủ ê nổi khát khao vì đâu, mỗi tuần tôi làm bốn ngày ở tiệm bán vải của bố mẹ, khi bước vào tiệm thân thể còn vằng vặc với thuốc ngủ. Cô bé phụ việc cần nhân tôi đến trễ, tôi cười trừ rồi ngồi vào bàn tính toán cộng số tiền thu nhập, ngoài đường chợt âm ỉ tiếng động, ai biết động đất nơi nào mà bọn Lesbian đang hùng dũng xuống đường đòi được lập hôn thú, họ ăn mặc lạ kỳ, có vài kẻ tôi không nhận rõ ra đàn bà hay đàn ông, họ đứng chắn ngang giữa đường tay cầm cái bảng viết lằng nhằng những chữ, nhóm nhà báo cầm máy ảnh, chạy qua chạy lại như giặc, khi nhóm phụ nữ thứ hai đòi tự do phá thai đi từ bên đường, xiêm áo luộm thuộm, gào to với chiếc loa “xin đừng đạo đức giả, chết đi bọn giả hình” cái khung cảnh bất ngờ làm tôi

hoa mắt, cho dù nhóm chống phá thai mặc toàn màu trắng đứng lặng lẽ ở một góc, tôi đứng thù người nơi cửa kính, thiên đường, địa ngục, nơi đâu, một phụ nữ áo trắng chạy xò ra đứng vậy tôi rối rít, trời đất ai xui khiến Mỹ Lan cũng tham dự cuộc xuống đất vậy kia, tôi nhắm mắt, ngồi bệt xuống, chiều vội tàn, một góc phố như chìm lắng vào cõi khác, tiếng chân người thừa thớt, lẫn tiếng xe uể oải xa dần, tôi mở cửa tìm Mỹ Lan nhưng không thấy nàng, có lẽ Mỹ Lan đi theo họ về con phố khác, đàn bà coi vậy mà muôn mặt, họ có kém gì đâu. Một lần tôi hỏi Mỹ Lan sao không đi theo họ, nàng cười -không được, tao muốn lập một giáo phái nữ thánh mà con cái phải theo họ mẹ- hay chưa, đàn bà mỗi ngày một khôn hơn, và xã hội đang cần tạo ra vài điều khác mới mẻ để nếp sống đỡ nhàm chán, thật không? Tôi vẫn đồng ý với bạn, riêng tôi thì cứ ù lì, Mỹ Lan bảo tôi lười biếng, ỷ y, thầy kệ tôi là lớp hoa lục bình, mặc nước cứ đẩy đi xa tấp, xa tấp, ai hay...

... Tôi lại tìm Đông vào cuối tháng Chạp trong năm. Con đường đến nhà chàng ở, hàng cây bên đường còn vàng ủa màu lá, Đông đứng đợi tôi ở đầu ngõ, khuôn mặt đẹp đẽ, tôi che mắt cười.

“Thôi, em đừng cười nữa.”

“Sao?”

“Anh biết rồi.”

Tôi mĩa mai - đừng lo, chúng ta còn vài chục năm để kiếm chuyện.

Đông cầm tay tôi, bàn tay chàng lạnh ngắt, anh dẫn tôi đi dưới các mái hiên thăm tôi. Cả một buổi bên nhau, anh nói tôi thay đổi nhiều, và khó tính, không giống hồi xưa. Hồi xưa để anh ăn hiếp hay sao -thôi bỏ qua đi em- tôi cúi mặt cắn môi, cảm giác đau đớn, thú vị, làm sao ai hiểu, tôi muốn nhìn anh buồn phiền và cô quạnh như, như thế này, căn apt nhỏ xíu, để vừa cái giường, bàn viết và tủ sách, những quyển sách ngổn ngang trên bàn và nằm đầy dưới đất, cái tựa lả lẫm với tôi, tác giả ở mãi đâu đâu và tập giấy chàng

viết dở dang, ừ Đông cứ chết đấp trong côi sách vở của chàng, những cuốn sách làm đau đốn con người thì nhiều, khôn thay Đông cứ ngụp lặn với nó, tôi lấy chân đá chồng sách tuốt vào gầm bàn, em ghét nó - đừng em- Nó lấy hết thì giờ, mấy năm qua cũng chỉ vì đồng giấy này đây, thôi em -em cứ đồ thừa, chàng cúi xuống ôm lấy chân tôi năn nỉ - đâu có gì là quá đáng. Có phải vậy không?

... Khi Đông dẫn tôi ra khỏi rạp hát, phố đã lên đèn, nhân vật trong phim làm rộn lòng tôi, người đàn ông chết vì một lưỡi gươm của thằng con ít, người đàn bà chết vì người đàn ông, rốt cuộc người ta chết vì nhau mà có ai ngờ, tôi ôm tay chàng nói nhỏ -em rất buồn, chàng vỗ về, thật ra chàng chưa hiểu trong tâm hồn tôi đã quá nhiều uẩn khúc dù tôi đã cố gắng, kể cả tìm ra một đứa con để xếp đặt lại tất cả, khi chia tay ở trước cửa, Đông im lặng hôn lên môi tôi bỏ về, có tiếng chim kêu thảng thốt trong bóng tối, con chim gọi bạn hay vừa lẻ bạn, điều nào cũng day dứt lòng người, quanh tôi giờ vẫn là ngày ngày lẻ bạn, đi làm và nhớ Đông, tìm kiếm và xa lánh... Vào giữa năm Đông phải đi làm ở một tỉnh xa, tôi nghe tin bỗng đau nhói, linh tính cho tôi biết, tôi sẽ mất chàng, khi đứng nhìn xe Đông chạy khuất khỏi quãng đường, tôi bật khóc cho dù tôi biết tôi muốn thế, có những chuyện người ta đau khổ vì nhau nhưng không thể sống bên nhau, người ta thương nhớ nhau, người ta mãi mãi tiếc nhau mà người ta vẫn cứ xa nhau, tôi đã chọn con đường mất anh, để mãi mãi ôm ấp trong tim nỗi day dứt bí mật, thà như vậy... Mỹ Lan hỏi có phải mày lỡ xem Đông như một kẻ thù, có phải mày không thể sống với kẻ thù hay là mày trả thù, tôi không nói, nước mắt tuôn xuống tay bạn, một năm như thế, cho đến ngày tôi đi lấy chồng, Kiên người đàn ông giản dị, anh chẳng cần tìm hiểu mấy về tôi, anh chỉ biết tôi là của anh, im lặng và chịu đựng, yên vui và đồng tình, khi về ở với Kiên, sống đầy đủ đến nỗi Mỹ Lan bảo nàng ghen tị, tôi đề nghị -Vậy mày ở lại đây, mày có thể chia xẻ tất

cả, kể cả ông chồng- Mỹ Lan cười ầm lên ôm chầm lấy tôi -Mày đùa dai quá, tao là bà thánh mày quên sao... Khi tôi sanh đứa con trai, bé Hạ đã tám tuổi, chị em vẫn có nét giống nhau, Kiên đòi khai sinh cho bé Hạ để chị em có cùng một họ. Kiên tốt lắm, anh biết tôi có một mối tình và người ấy đi biệt, mỗi ngày tôi tìm cách tĩnh lặng một mình, cho niềm riêng tư được sống còn, khi tôi lặng lẽ đứng ở căn phòng trên lầu cao nhìn theo ánh mặt trời về chiều vàng vọt chiếu hắt lên mặt kính cửa sổ, cho đến khi biến mất, giây phút trầm lặng ấy là của tôi nhớ Đông, cho dù tôi không bao giờ mong mới gặp Đông nữa, cả đời này và kiếp sau. “Còn gì nữa đâu mà phải khóc nhau”, lời bài hát ai viết loen trên giấy học trò, còn nhớ, rùng mình như vết máu, thỉnh thoảng Mỹ Lan lại chơi, hai đứa kéo lên cái phòng riêng trên lầu này... Vừa rồi Mỹ Lan đem đến hai quyển truyện Đông vừa xuất bản, có vài câu chàng ghi (đoạn này cho Th) tôi hiểu tôi là một đoạn của chàng, một đoạn chông gai, những quyển sách được Mỹ Lan xếp bên cạnh lọ hoa ở góc bàn, tôi sẽ không đọc lại nữa đâu...

... Hơn chín năm qua nữa, hai đứa con tôi đã lớn, bé Hạ vừa bước vào đại học, tháng trước tôi và Kiên có dẫn con đi xem trường, con gái tôi xinh đẹp, thông minh, chị Anh, tôi và cả nhà đều thương nó. bấy lâu nay tôi ít đi đâu, nghe nói con bảo nhỏ tháng trước làm tôi tả đầy hoa Dogwood trên đường Briar Forest, những cành hoa gầy rụng làm trắng suốt mặt đường... Và Mỹ Lan giờ đã về ở hẳn với Đông. Nàng bảo Đông không muốn viết lách, tốt thôi. Tôi cười dò xét, tôi muốn kiểm ra điều gì bất ổn ở Mỹ Lan vì đâu nàng làm được điều ấy, Mỹ Lan có thể sống bên Đông ư -còn tôi- nàng không nhớ đến sao- khi tôi cầm chặt tay Mỹ Lan chạy lên lầu, hậm hực. Nàng dằng co, nói rên rĩ -mày đừng ghen với tao, chúng mình già cả rồi, tất cả chẳng còn gì để mà giận hờn, để mà phóng đãng- Tôi ngồi thụp xuống bậc thang ôm mặt, Mỹ Lan thì thầm -Tao thương yêu cả hai. Cả mày và Đông -Không- Tôi

không muốn nghe Mỹ Lan nói nữa, tôi chạy về phía cửa sổ, dang tay ôm lấy vật nặng, ánh mặt trời vẫn còn đó, còn đó chưa tàn, nhưng Mỹ Lan đã chiếm đoạt mất của tôi kỷ niệm còn đâu...

... Tôi lại một mình lên căn lầu cao nhìn về phía mặt trời, thời gian đến rồi đi vùn vụt, chìm theo những cơn mưa và gió lạnh, thỉnh thoảng mặt trời trốn tránh về mãi nơi xa, ánh nắng yếu ớt rơi chẳng thấu lòng đời, tôi vẫn chờ đợi cơn nắng chói ngát ngậy trên mặt cửa sổ cho mồ hôi ẩm trên mặt tôi thấm lên cửa kính, ôi, những cơn nắng Houston cháy bỏng trên da người, tôi say nắng như tôi say quá khứ, cho dù Mỹ Lan cố tình làm mờ đi dấu tích đời tôi, hôm qua Mỹ Lan giữ tôi thật chặt không cho tôi nhảy xuống lầu này, trên má tôi còn hằn dấu tay nàng, nàng khóc -Tao làm vậy cho mày tỉnh, mày ích kỷ, mày thù dai quá. Cả chục năm, mày chẳng nghĩ đến ai, không, tôi đang nhớ đến mọi người đây, nhất là Mỹ Lan, bà thánh dẫn Đông ra khỏi nỗi cô đơn, nàng nói thế cho dù tôi có nhốt Đông bằng chục lần cửa khóa, nàng vẫn tìm cách mở cho Đông ra, Mỹ Lan thì thậm chẳng có bóng nắng nào cứu được con người, câu nói nằm ngất trong lòng tôi xúc cảm... Còn có ai, nào có ai tìm thấy những tia nắng hắt vờ vụn trên hiên cửa cùng tôi ngoài Mỹ Lan. Nhưng nàng đã lấy đi tất cả rồi, tôi bàng hoàng chạy xuống nhà, Kiên đã về tự lúc nào, đang chờ tôi ở dưới chân thang, tôi ôm chặt lấy anh sợ hãi, bàn tay Kiên vuốt trên mắt tôi ứa lệ, cơn say nắng như dừng lại, chập chờn ẩn miết vào tâm trí, mặt trời lặn mất từ lâu, có điều tôi muốn nhắn với Mỹ Lan những tia nắng cũ giờ nàng đã đem nó về đâu.

(Những giòng cuối gửi đến Mỹ) - Houston 96.

Nguồn: Quán Văn

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 5 tháng 6 năm 2004

Hàn Song Tường

Ngày Hoàng Hôn Chết

Lúc mở tủ kiểm quần áo thì một anh nhện vô có sa ngay vào mặt tôi rồi cong đuôi chạy mất. Bực mình tôi lắm bảm chửi thề. Tôi nhìn ra ngoài, trông quang đãng sau một trận mưa lớn, vậy tội gì không ra ngắm phố, ngắm đường. Tôi huýt gió rồi thay quần áo, hôm nay tôi mặc áo bỏ trong quần, sơ mi màu nâu nhạt, đi đôi giày của tụi Versace, thắt lưng của Versace này đã lăn quay ra chết bởi phát súng của tên tình cũ, chết thế cũng sướng, khỏi lo lắng gì cả. Rồi tôi ước cô ta, con Lý bắn tôi một viên vào tim chết tốt, tôi bỗng phá ra cười khi nghĩ Lý sẽ tức chết nếu cô biết cái bảo hiểm nhân thọ tôi đã gạch bỏ tên cô, chắc chắn Lý sẽ vừa khóc vừa chửi tôi mười năm là ít, làm sao hơn khi cô đã ngoại tình. Tôi có nói rõ với lão bác sĩ gà chết David Lillard cả tháng nay là Lý đã ngoại tình, người yêu của tôi đã ngoại tình, nhưng lão không tin, lão bảo phải có bằng chứng, cái gì thì khó chứ bằng chứng thì dễ ợt, hai ngày trước tôi đã lục ví của cô ta, một vỉ thuốc ngừa thai, lát nữa đây tôi sẽ mang vát vào mặt lão. Từ tiệm cà phê tôi đi thả bộ đến phòng mạch của bác sĩ Lillard, hoa blue bonnet đã nở tím ngập đường, gió hiu hiu, mặt trời và đất như mang một màu quạnh quẽ như nhau, xe cộ vắng vẻ lạ lùng.

Lòng tôi bỗng dưng thấy buồn rồi nhớ đến con nhện có cái bụng đốm hoa

roi vào mặt buổi sáng. Nhện ơi, nhện hỡi, hình như có ai đó đọc cho tôi nghe bài ca con nhện nhưng tôi không nhớ rõ nữa. Khi đi qua khu chợ, tôi sờ vào túi quần, vỉ thuốc ngừa thai của Lý nổi đầy cộm, lần này thì lão David thua Lão thua là cái chắc. Bước vào văn phòng bác sĩ sao mà vắng lặng, một vài con bệnh ngồi lặng lẽ, im lìm thấy chán nản. Tôi chờ mãi cho đến khi cô y tá có cặp vú to bằng quả dừa ra gọi tên tôi bằng giọng Danny Hung Pham, mẹ tổ con quỷ này vô duyên gớm, nó vẫn hay cười khi gặp tôi, nụ cười như muốn chọc giận. Bác sĩ hỏi, hôm nay anh có khỏe không. Anh còn thuốc uống mà, tôi cười mỉm, bữa nay tôi mang đến cho ông xem bằng chứng, vợ tôi nó đã ngoại tình. Rồi tôi vắt vỉ thuốc ngừa thai lên bàn. Bác sĩ, ông xem, một thằng không có con, tinh trùng loãng, cả đời chẳng làm cho mụ nào thụ thai được, vậy vợ tôi nó giữ cái vỉ này làm cái trò gì. Lão Lillard cầm vỉ thuốc xem kỹ lưỡng rồi đứng dậy, bật cười ồm ồm. Chỉ có vậy thôi sao, anh bạn ơi, cô vợ anh cô ấy khôn lắm, cô ấy dùng thuốc này để tưới cây. Tưới cây, tôi hỏi lại. Lão gật gù, ừ, cứ pha một ly nước với một viên thuốc, rồi đổ xuống mỗi gốc cây một chút thì cây cối sẽ ra quả ra hoa xanh ngát cả mùa. Vậy sao. Sao cô ta không kể với tôi. Kể với anh làm gì, chuyện nhỏ mà, rồi lão gọi cô y tá mang cho lão một ly nước và bỏ viên thuốc ngừa thai vào, xong lão đổ lên mấy cây kiểng trong phòng rồi dặn dò, tuần sau bạn đến mà xem, mấy cây này lá nó xanh um lên hết, chẳng có phân bón nào tốt bằng, tin tôi đi, bà vợ anh đúng là người biết trồng cây. Tôi gật gù. Cô y tá nói ậm ừ như bị bóp cổ, con quỷ cái này xấu gái làm sao. Tôi nhún vai, bỏ vỉ thuốc vào túi áo... Lý đang dọn dẹp sách, cái tủ sách quá cao và chông chênh của tôi. Lý bảo tôi nên vắt bớt những sách báo cũ, để nhìn chỉ chật và bẩn nhà. Tôi nói không. Sách vở là gia tài của tôi. Tôi còn gì ngoài chồng sách mua ở các tiệm sách cũ bán nửa giá tiền. Lý gắt nhưng anh không bao giờ đọc nữa. Đọc rồi coi lại làm gì, vậy thì phải vất đi. Không. Nó là vật bất ly thân. Nàng

nhún vai rồi vắt tuốt một số sách vào bao rác. Có quyển truyện in hình bìa tranh của Luciant Freud vẽ một người đàn bà nằm vạch hết ra tàn bạo thật. Tôi giật vội cuốn sách trên tay Lý, cái bìa xé toạc thảm thương, mình mẩy cô ta chia làm hai, phía dưới trên tay tôi, nửa trên của Lý. Tôi bỗng đứng muốn khóc. Có ai nữ xé em đâu, sao em nữ xé người tạ Tôi máng Lý. Lý đẩy tôi ngã xuống sàn nhà, bê chồng sách ném xuống thùng rác phía dưới lầu. Tiếng kêu như đập một bên thái dương. Lý làm tôi bức bối vô cùng. Tủ sách Lý dọn dẹp vài ngày đã vơi đi một nửa. Có tiếng Lý nói, trời ạ, làm sao anh có thể giữ những quyển sách vô loài này. Tôi không trả lời, tôi nhượng bộ cô ta, cho dù cô có bảo con chim phượng là loài ác diệu, có cái mỏ to như mõ điều hâu, và giấc mộng Nam Kha là sự thật, thì thế giới này cũng chẳng tận thế hôm nay, và cho dù Lý cam chắc với tôi rằng hai vú của nàng vẫn còn trinh tiết, nàng chưa cho ai ngậm lên vú thì tôi vẫn là người chồng thứ thật của Lý, một người chồng không được ngậm lên vú vợ, đó là sự cam kết, tôi đã bằng lòng khi lấy cô... Lý nấu ăn, dọn dẹp, tóc nàng cột cao, để lộ cổ trắng đẹp, trông Lý cao quá. Tôi muốn Lý làm hòa với tôi, ngọt ngào với tôi sau khi cô vắt một số sách của tôi đi, nhưng cô không nói một lời, tôi nhìn xung quanh nhà những cây kiểng xanh tốt, lão bác sĩ nói đúng, Lý đã dùng thuốc ngừa thai tưới cây. Tôi khen, em đúng là người biết trồng cây, nhưng Lý bắt thần hét lên. Ông Hưng ơi. Tôi không phải bà Lý. Tôi là Karen ông nghe chưa. Bà Lý không còn ở đây nữa. Bác sĩ của ông là thằng ngu Chữa bệnh kiêu này mười đời ông vẫn điên. Ông ấy phải cho ông nhớ là bà Lý đã chết. Chết là hết. Chết là không còn hiện diện là không có quyền gì trên quả đất này ông có hiểu không. Hôm nay ông phải đọc mười lần tên tôi. Karen, ông đọc đi. Mười lần. Nàng nói cho đã, rồi đẩy tôi vào phòng ngủ.

... Một ngày sau khi Karen máng chửi tôi, nàng đi biệt dạng. Chị gái tôi bảo Lý hay Karen cũng là đàn bà, tìm hiểu mà chị Cô ấy đi rồi sẽ về. Lý chết hay

sống cũng thế thôi. Tôi bực. Nhưng Karen đi đâu. Tôi muốn biết cô ấy đi đâu. Mấy người cứ lừa dối tôi. Tôi không muốn là kẻ điên. Nói xong tôi đập vỡ một ly nước, rồi đi ra cửa, thằng em út chạy ra cản, tôi hất nó ngã chúi, nó chạy theo năn nỉ. Về đi anh, mai tôi đưa anh đi chơi. Tôi không nói mở cửa xe, chạy ào vào phố chính... Tôi đi lảng quăng một mình. Hai bên đường người ta đi lại ồn ào. Một người đàn bà mặc áo tắm hai mảnh, giơ cao cái bảng Men will be girls. Cô gái rủ tôi vào quán rượu, không mất tiền vào cửa hôm nay. Tôi đứng lại vuốt ve cánh tay cô ta. Cô nói, sờ thì phải trả tiền. Bỏ vào đâu. Cô chỉ vào nịt vú, tôi vạch nịt ngực cô rồi bỏ tiền vào. Rẻ chán. Cô cười môi đỏ chót, phía dưới phồng quá, đúng là đàn ông, tôi cười rồi bước vào bar rượu, bọn đàn ông, son phấn tấp nập. Lâu lâu họ tóc vấy lên cho nhìn, cửa mình trắng bóc. Mẹ chúng nó cạo lông hết, người đàn ông ngồi bên cạnh nói khá lớn, đàn ông hết đó, nó kéo ra đằng sau giả đàn bà, vậy sao, hồi bước vô ông không thấy cái bảng Men will be girls. Vậy tất cả là đàn ông, ừ, ở đây không có đàn bà tóc vấy, chỉ có đàn bà nhìn đàn ông tóc vấy vui ghê, tôi gật gù thích thú, ngắm nhìn bọn họ đi qua đi lại, quả thật mỹ miều. Khuya lắm, thôi tôi về. Tôi nghiêng ngửa, rượu thấm say, tiếng chửi thề ào ào sau lưng, nghe quen quen chứ không tức giận, vui thật... Lý đã trở về. Cô dạy tôi hát một bài ca lạc hậu buồn cười. Tôi chề lời không hay, nghe ngô nghê. Lý vỗ tay, vậy là anh đã tỉnh rồi, hôm nay tôi muốn anh phải rõ, anh không có lỗi gì với Lý, Lý chết không phải vì anh, anh phải hiểu anh không thể không tỉnh, anh phải nhớ tôi tên Karen, một người nhận tiền của hãng bảo hiểm để trông nom anh, một nữ y tá 30 tuổi và có bồ, có thuốc ngừa thai để trong xách tay, tại sao anh dám lấy của tôi, tôi không muốn nghe lời bác sĩ của anh nữa, hấn bắt tôi lặng thinh, tôi cứ là Lý thì anh sẽ không là anh. Tôi là Karen, nằng hét vào tai tôi, tôi che mặt. Nàng thấy cho tôi ổ bánh mì, miệng vẫn lải nhải, Lillard là tên ngu, một bác sĩ ngu, hấn

không nhận ra anh chỉ là một người mất trí giả. Một người sống giả, giả mãi rồi thấy hay quá không muốn tỉnh nữa. Từ nay nếu anh không gọi tôi là Karen, tôi sẽ nghỉ việc, không đến đây nữa. Tôi gật đầu, đưa tay thề. Cô hỏi, hôm qua anh đi đâu.

"Đi xem bọn giả gái"

"Họ đẹp không."

"Đẹp đến sợ."

"Họ giống ai."

"Giống Lý." Tôi chỉ cô.

Cô nghe nhảy xổ, tát bốp vào mặt tôi.

"Nói lại ngay"

"Giống Karen."

Tôi nói rồi xoa má, cô suýt xoa.

"Sao anh không đánh trả tôi."

"Đánh trả cô chết thì sao."

"Tôi không chết, lần sau anh phải đánh lại tôi nhớ không."

Tôi vẫn nói, tôi sợ em chết mất, em không đến đây nữa. Cô cúi mặt, bắt tôi nói lại. Tôi sợ Karen không đến làm việc nữa, tôi phải nói bốn lần, cô khen ngoan rồi ôm lấy tôi... Tháng mười trời lạnh Karen dẫn tôi đi ăn sáng, bây giờ tôi phải gọi cô là Karen, không cô lại đánh tôi, mấy tuần qua tôi cứ bị đòn luôn vì gọi cô tên Lý. Hình như Lý đổi tên rồi, tên Lý không hay sao em, tên Lý là hoa Lý, hoa Lý đẹp và thơm, em đã nói với tôi như thế, sao em lại đổi tên đi, cả cái nốt ruồi trên môi em cũng cắt vát đi đâu. Lý ôi, Lý ôi... Karen chở tôi đi phía nam thành phố, Karen bảo nhà ở đây sờ cháy tay, mắc kinh khủng, mỗi ngày mỗi tăng giá, tôi nghe nói gật gù, hình như đã lâu tôi không đề ý chuyện gì cả. Khi vào tiệm ăn trưa, cô lại kể chuyện đụng xe, một tai nạn của ai đó, họ có cái tên giống hệt tôi và Lý. Người đàn bà tên Lý

đã chết. Sao tôi không biết. Nàng nhún vai, vì anh không muốn nhớ. Tôi nói, thôi bỏ chuyện đừng xe, nghe không vui. Ừ, cô gật, tôi hỏi cô, cô có thể cho tôi nghe nhạc, cô bảo chờ đi đến đầu tháng tới bà Tina Turner về đây tôi sẽ dẫn anh đi xem, chắc anh cũng thích bà này, một bà 60 tuổi nhảy tung tung hát thống thiết. Tôi mê bà này vô cùng. Tôi cãi, tôi chỉ thích ca sĩ Việt. Ai, cô hỏi.

"Tôi không nói ra đâu, một bà cũng già rồi."

"Không sao, nghệ sĩ làm gì có tuổi. Tôi không chú ý đến tuổi tác."

Tôi cười.

"Sao ngày xưa cô bảo ca sĩ già hát hết hay không còn hơi."

"Không phải tôi nói."

"A, Lý nói thế."

"Sao anh cứ nhớ Lý mãi vậy, tôi thì sao. Thôi anh cứ kể chuyện cô Lý cho tôi nghe đi. Miễn là anh phải hiểu tôi không phải là Lý, anh nhớ nghe"

Tôi nhắm mắt, làm sao để tôi có thể nói với Karen con khùng điên này, Lý chính là Karen, tôi hiểu cái trò giả dạng của cô, để tránh cái chuyện chung giường với tôi, vì tôi nhớ sau một vụ gì đó, xảy ra đến bất ngờ, tôi bị liệt mẹ nó cánh tay trái, liệt cha dương vật, nên cô chỉ muốn bỏ tôi đi. Tôi nói với cô Em chỉ muốn đổi đời và xa lánh tôi...

Cô im lặng, có tiếng cô thở dài. Tôi lại nhắc, thôi cô hãy bỏ tôi đi, tôi đã thấy những thay đổi, lòng nào tôi giữ được, Lý hay Karen chẳng còn yêu tôi, tôi sẽ quen một mình bên cạnh bà chị ế chồng. Gió có gào ngoài phen cửa, bão có đổ một cây cầu chắc chị ấy cũng không xúc động. Rồi tôi cũng như chị, tôi bỗng khóc âm ức. Cô dẫn tôi ra xe về. Anh Hưng anh không được đuổi tôi. Cô nói rồi lau nước mắt cho tôi. Trời đã bắt đầu tối. Mặt trời đã đi ngủ. Khi vào nhà, chị tôi vẫn còn ngồi xem phim bộ. Cô đưa tôi vào phòng,

nằm bên cạnh tôi. Gió mùa thu thổi lạnh lạnh từng nơi, rít khế trên nóc nhà như muốn ẩn sống nơi căn phòng tôi ở. Tôi nghe tiếng gió, tiếng thở đều đều của cô, tiếng chân chị tôi vào phòng hỏi cô về một người nào đó. Cô ngồi dậy nói, em không muốn gặp hấn nữa, chị tôi suýt xoa, tôi nghiệp em tôi, chị an ủi cô, tôi thấy cô lặng thinh, buồn buồn... Lý ơi, sao em làm mù mắt chị em tôi... Tôi choàng dậy nửa đêm, tiếng côn trùng réo vang ngoài vườn sau, dội vào tôi nỗi cô quạnh khó tả. Tôi thấy tôi không là tôi nữa, tôi như không còn hiện hữu trên đời sống này, sao họ cứ mãi gạt gẫm tôi, bác sĩ bảo cô ấy đúng là Lý, còn cô nói cô là Karen. Tôi biết tin ai. Tôi ngồi co vào góc giường, đếm từng ngón tay, ngón chân. Một lần Lý khen, tay tôi đẹp. Các ngón tay anh đẹp quá, không đẹp làm sao họa sĩ được, tôi kiêu hãnh nói vậy. Tôi ra ngoài phòng khách ngắm bức tranh tôi vẽ Lý, tôi gọi Lý thông thiết. Người trong tranh đẹp náo nùng, đẹp đến sợ, hai vú trinh nguyên của cô xinh xắn làm sao, hai vú quay vòng trong đầu tôi muốn nổ, vùng ngực bỗng lạnh toát, chút âm thanh kêu cứu thoát ra từ một nơi xa thẳm nào đó dồn tôi muốn ngã quy... Tôi cắn chặt môi, máu chảy ra tươi thắm. Tôi hiểu tôi đã mất Lý hoàn toàn. Vết máu chảy trong miệng, mặn chát. Tôi nói, Lý em đã bỏ tôi, tôi còn ai để yêu thương.

... Một tháng sau Karen dẫn tôi đến bác sĩ Lillard. Cô y tá vẫn gọi tên tôi ấm ớ. Lý kể với bác sĩ vài chuyện. Ông xoa tay cười. Ông hỏi tôi, anh thuộc tên Karen chưa. Karen giỏi thật, ông khen. Tôi nhìn ông không chớp mắt, điệu bộ của ông ta giống hệt tên tình nhân của Lý, với cái cổ dài, đôi mắt màu hạt dẻ. Chính hấn đã đoạt chiếm Lý của tôi, giết chết Lý của tôi, tôi nhớ chính hấn đã giết Lý vì ghen, hấn đúng là tên lái chiếc xe truck màu xanh tím đã đâm vào xe Lý, đúng hấn đang đóng vai tên bác sĩ Lillard này. Còn ai vào đây. Tôi xông lại, nắm lấy cổ hấn vật xuống nhà, tôi phải giết ông. Tiếng nói thoát ra như ma lực khiến Lillard vùng chạy, đồ vật rơi tứ tung, tôi cầm

chiếc kéo trên bàn đâm vào người mình. Máu tôi đổ xuống sàn nhà, Lý ơi, em thấy không, mắt em anh đau đến chừng nào...

Hơn một năm sau tôi rời khỏi nhà thương tâm trí, Karen lại trở về, nàng chọn cho tôi một nơi ở khác, nàng đã có một đứa con gái được gần một tuổi, nó nhỏ xíu, Karen bảo, nó là gia tài của cô Tôi hỏi xin cô được bế nó. Cô gật, con bé đẹp như búp bê, cái miệng lúc nào cũng cười. Tôi ôm nó cho sát, con ai mà đẹp thế này hả Karen.

... Con chấn động nào làm cả nhà tôi khóc, gió mùa nào thổi tan cả một dãy hàng rào. Tôi về mang tâm trạng bằng an không thể kể. Chị tôi khóc nức khi hai tòa nhà ở New York sụp đổ. Chị nói, chị không ngờ chị yêu quê hương này đến thế, em ơi, em có hiểu không. Nỗi đau nào rồi cũng qua, ai cũng phải sống bình thường, em đã bình an chưa. Tôi gật, tôi nhắm mắt, rồi mở mắt, Karen đang múa cho tôi xem một vũ khúc người đàn bà đi tìm người yêu dưới nước, nàng múa với vũ điệu thiên nga, thân hình uốn éo, cánh tay hát cao ngang đầu, đủ cho tôi thấy nụ hoa mai đỏ xâm bên vú trái, tôi nhìn sau lưng nàng. Ngoài cửa sổ gió thổi tới bờ, Lý đang nhìn tôi cười lặng lẽ, tôi bật dậy chạy theo Lý, gọi cô, với chụp cô, cho đến khi tôi nhìn tôi nằm vật trên nền gạch, mắt hé mở nhìn lên bầu trời cao và thăm thẳm màu hoàng hôn. Trời New Orleans thấy đẹp vô cùng. Ai đó lật tôi sang một bên, có bàn tay của Karen vuốt lên mắt tôi, nước mắt nàng rơi rơi tả tả như mưa, nước mắt thấm vào môi tôi da mặt tôi. Chị tôi đã rẽ đám đông, ôm chặt tôi vào lòng. Tôi thấy máu trong miệng tôi bắt đầu ứa ra chảy xuống đùi chị. Chị tôi ấm quá, truyền hơi ấm sang tôi, đó là lần cuối tôi ở cõi đời này. Một ngày rất đẹp, tôi đã nắm được tay Lý rồi, Lý sẽ không bỏ tôi đi nữa. Nàng âu yếm, em sẽ mãi bên anh. Chân chúng tôi đạp lên ánh hoàng hôn mà bước, tương lai rộng như bầu trời này. Tôi sẽ chẳng bao giờ cần Lý trả lời. Tại sao nàng ngoại tình. Trả lời chỉ là dư thừa. Tôi cần gì đoái hoài đến sự yếu đuối của

nàng ngày ấy. Chúng tôi như đi lạc vào rừng mây kia. Mây đưa chúng tôi đi thật xa Hoàng hôn đỏ thắm trên người nàng. Đôi vú thanh tân cũng nhuốm đỏ, nàng mỉm cười, nụ cười hoàng hôn đẹp vô cùng. Tôi khen Lý. Tôi kéo Lý sát vào người cho đến khi ánh sáng đã tàn và hoàng hôn liệm chết dưới chân đồi. Chúng tôi cùng tan biến mất.

Nguồn: dactrung.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 5 tháng 6 năm 2004

Hàn Song Tường

Nhanh Như Nỗi Chết

Tôi với em ra khỏi tiệm bán mặt nạ. Khi cơn mưa đã ngưng hẳn, con đường dần đông người trở lại. Em bảo lão Jack không đi làm. Tôi lắng tìm tiếng kèn saxophone của Jack nhưng tuyệt không. Lão trú mưa ở đâu mà kỹ thế. Mọi ngày Jack vẫn kiếm tiền ở vòng khu này, tôi nghĩ đến vài chỗ lão hay đến la cà rượu chè. Tôi bỗng muốn gặp Jack. Nhớ bạn, nhiều lần Jack say rượu lão luôn nhận là tay chơi nhạc Jazz hay nhất, cả trăm năm trước cũng không ai bằng. Lúc ấy lão quây, lão ném Louis Amstrong sư tử vĩa hè, tổ nhạc Jazz, ra chỗ khác chơi. Tôi có kể em nghe lúc mới đến vùng French Quarter này, tôi đã gặp Jack, đứng bên thềm cao kế tiệm Café du Monde và tôi bỗng dưng thương lão. Em hỏi, càng ngày anh càng thương. Đúng vậy.

Có người ta bỗng dưng thương. Em khó chịu, mắt nheo lại. Em không muốn anh thương lão nữa. Sao vậy. Thì tại em không thích. Tôi biết thỉnh thoảng em vẫn chọc tức tôi. Tôi cầm tay em qua đường, phố nhộn nhịp vui, trời chiều lại vương chút nắng ngó hắt hiu, tôi bảo tôi muốn rủ Jack đi ăn tối. Ừ, em gật. Chúng tôi đi ra phía bờ sông, giòng nước sau cơn mưa lớn, nước phóng đi man dại, màu nước nâu đục bắn thốc lên khỏi bờ. Em nói sợ. Em rất sợ. Tôi ôm em, đi tìm Jack ở khu khác, qua ba con đường, thì thấy lão đứng trước tiệm đồ cổ trên đường Decatur. Tôi gọi Jack, lão mừng ra mặt, tay cầm kèn bỏ vào túi vải, lão ôm em, em nhắm mắt, tôi năn nỉ cười đi em, em cười đi, một nhạc sĩ có tài, em đừng khó chịu thế, em nở nụ cười, ông khỏe không. Em hỏi Jack, lão lặng người nhìn em, tôi biết lão vẫn chết lặng khi em cười, em cười đẹp nhất, lão vẫn nói thế. Trước khi tôi dẫn em về đây, tôi chẳng thân ai ngoài Jack, lão sống bằng mọi nghề ở khu này, nhưng việc chính vẫn là chơi nhạc cho một nhà hàng ăn bên khu Royale, sau Jack chán bỏ đi thổi kèn dạo, bán CD, ai cũng bảo lão điên, Jack nghe lác đầu, tao không phải có một lỗ để chui vào. Tôi rủ Jack đi ăn phở ở khu Việt Nam, lão cười hả hê, Jack biết em ngại khi có mặt lão. Jack có nói, em còn bé quá 18 tuổi dĩ nhiên em sợ lung tung, kể cả sợ cái tuổi già của lão, còn lão ư, lão đập tay lên ngực, với tuổi gần đất xa trời lão chẳng sợ ai, ai thuê lão làm hề, làm ma cũng được, miễn là đừng thuê lão giết người... Chúng tôi đi về phía chợ, chỗ tôi để xe, cái khoảng phố này nó đã có từ lâu cái vè nửa Âu, nửa Mỹ, giờ thì chấm chút Á Đông cứ đến khu Quarter Market mà xem, dân Việt Nam đứng bán tỉnh queo những nón lá thêu chữ New Orleans, French Quarter để du khách mua làm kỷ niệm, họ cứ ngỡ tổ tiên người Việt cũng đã từng khai phá, đóng góp từ xưa vào phần đất này không bằng, ngộ không chịu được. Jack cũng có lần đội nón lá, đứng thổi kèn, chẳng có thằng Tây nào hỏi nón của Tàu hay Việt, chỉ thấy chữ New Orleans thêu dọc ngang,

Jack thích cái trò buổi tối về nhà ngồi đếm tiền, rồi thả tung lên, ít hay nhiều thì mặt lão cũng vui như thường. Jack chỉ buồn khi mở ngăn kéo tủ, nhìn lại người tình xưa, lão gọi là cô đã ở khu Bourbon, tấm ảnh luôn làm lão đắm chiêu vài giây, nhưng không sao, lão sẽ cất ngay đi. Người đàn bà ấy tôi chưa gặp bao giờ, bà ta đã bỏ đây đi lâu rồi. Cái ảnh lão giữ cũ lắm, chắc cũng phải hơn ba mươi năm. Tôi có hỏi đến vì tò mò. Lão cười ha hả. Lão bảo cô đã bằng vàng, bằng vàng thì ai chẳng muốn, dĩ nhiên tao đâu phải kết sất, thằng ngu ời, đừng bao giờ mày hỏi tao nữa. Tôi biết lao cười để dấu nỗi buồn, lúc ấy tôi cảm... Khi ra khỏi tiệm phở, em kêu lạnh, chắc em bệnh, tôi để tay lên trán em, em đang lên cơn sốt dữ, mặt em hấp nóng, tay em run lên như cơn rét, tôi muốn bồng em ra xe, em không chịu, em sợ người ta cười, em lúc nào cũng sợ người ta cười. Tôi khác, tôi chỉ biết có em. Tôi nói thế. Em cúi mặt im lặng. Em ít nói, không nói nhiều như cô chị của em, cô ta gọi tôi là tên dụ dỗ con gái, bọn đầu đường, toàn những danh từ kinh thiên. Em nhìn tôi mắt loáng ướt như khóc, tôi bỗng dưng hồi hận dẫn theo người đàn bà quá trẻ bên đời, tôi quả là liều lĩnh. Một người đàn ông, sống bằng nghề bán tranh giả, nghĩa là ngồi nhà vẽ nhái theo những bức họa nổi tiếng của Chagall, Nechita để sống thế mà tôi dám rủ em đi theo tôi, tôi ầu thật. Tôi lái xe chậm chậm, hình như vẫn còn đầy nước ở các lổ đi, đến đường St Louis tôi bảo Jack xuống, Jack gào lên là chưa đến nhà, mặc kệ cha ông Jack ời. Tôi đóng cửa xe rồi đi mua thuốc cho em. Ban đêm em lên cơn họ Tôi trông nom em cả tuần, em mới khỏi bệnh. Hôm nay tôi bán được hai bức tranh giả một của Chagall, một của Toulouse-Lautrec vẽ xấu khiếp, thế mà vẫn có người mua, mấy họa sĩ này đội mồ, sống dậy được, chắc phải tìm tôi thanh toán. Tôi đưa hết tiền bán hàng cho em. Em bảo em không biết giữ tiền, chỉ biết xài tiền. Vậy em tiêu hết đi. em lại nói em không biết mua gì. Em nói tiếng Việt buồn cười, tôi tập mãi, em vẫn nói tron chót. Tôi bắt em lập lại

câu, em không biết mua gì, chứ không phải im hong bít mu gì. Chị em chẳng biết dạy em. Tôi chê chị em đủ chuyện. Em nghe lặng cười hỏi, người mua là ai, đàn bà hay đàn ông. Đàn bà, tôi khoe với em, bà ta mua nhanh, lúc tôi bày bán ở bờ sông, lỏi đi vào khách sạn Hilton... Hết một mùa hè, hết cả bốn mùa, em đòi trở về với chị, em nói nhớ nhà, nhớ Houston. Em khóc, tôi gạt đầu bằng lòng dẫn em ra phi trường, em đi... Em thua tôi đúng tám tuổi, cả nhà em ghét tôi thiếu điều họ lấy cuộc bỏ tôi chết, tôi nói với người chị là tình yêu không có tuổi tác, màu da, sang hèn gì ráo trọi, nhưng chị em cứ găm lên mà chửi, tôi đành thua.

... Thế là em đi về nhà em, em bỏ tôi rồi, tôi nhớ em muốn điên, biết sao, tôi than với Jack, Jack bảo không có gì là quá đáng. Chuyện nhỏ, đàn bà họ mau quên... chỉ có tôi là khô, em chẳng hề gọi phone cho tôi, hỏi thăm tôi một tiếng. Tôi đi quanh vùng tìm một nụ cười giống em, nhưng không thấy, tôi rủ Jack về apartment tôi ở cuối tuần, cho tôi đỡ trống trải. Jack gật, nhưng có tuần lão đến có tuần không, đêm nay Jack mò về đem theo cuốn phim ma cà rồng hút máu. Tôi xem che mặt, tôi bảo Jack tắt đi, tôi thấy tởm và lợm giọng, nhưng lão vẫn cứ ngồi xem. Jack nói bà văn sĩ Ann Rice viết truyện này giờ nổi như cồn, du khách đến đây phải tìm đến nhà bà ấy, xem nơi bà ta cư ngụ. Không ngờ trời đãi dân New Orleans đến thế. Nhờ bà văn sĩ này mà người ta mới vỡ lẽ không phải ai bị ma cà rồng hút máu là biến thành ma ngay như nó, nó cho phép mới được, nghĩa là nó cho người ấy hút lại máu nó thì mới thành ma Nó có quyền chọn. Ừ, tôi biết. Nhưng ông hãy tắt cuốn phim đi, tôi sợ. Mà mà sợ ma, lão cười. Có ma sợ mà. Tôi lặng quay mặt vào tường và nhớ em... Hai tháng nay tôi không vẽ tranh nữa, làm cái gì giả mãi thì cũng chán, tôi đem đóng tranh cũ xấu xí đi đóng khung để bán dần,

tôi ước sao mình trúng số, đánh bài thắng, và tôi nhất quyết bước vào Harrahs ngày mai. Harrahs cái sòng bài lớn nhất ở vùng này, chỉ cách một con đường, nơi tôi ngồi nghe Jack thổi kèn, nhìn thiên hạ thấy tiền vào cái thùng cho lão, tiền các đưng nhau kêu lên tiếng, tiền giấy thì bay mùi. Lão quả quyết lão ngửi được mùi tiền. Ngày thứ hai, tôi ăn mặc lịch sự đi đánh bài, chỉ có tiền may ra em bỏ học theo tôi, tôi sẽ giã từ nghề vẽ tranh giả, hỏi các ông Picasso, Gustav Klimt, Gauguin sống khôn thác thiêng xin phù hộ cho tôi. Khi vào trong sòng, mùi thuốc lá đổ ập vào mũi, chỗ bàn black jack tôi chọn nó nằm về hướng tây, cách rất xa bàn black jack của thằng Cuzin, tên anh họ của tôi vẫn đứng chia bài, tôi sợ thằng Cuzin này. Tôi sợ nó biết, nó sẽ đập tôi một trận giống hai năm trước, chắc tôi thác, nó là đứa con ngoan của mẹ tôi, đứa cháu chỉ biết nghe lời cô, chia bài mà không đánh bài, nó chưa quật con bài cho đứa chia bao giờ, nghĩa là nó chưa hề đánh bài ở Harrahs. Hai ngày trời, ăn thua chưa ngã ngũ thì thằng Cuzin khám phá ra tôi, nó lôi tôi vào phòng tắm, tặng cho một giòng máu từ mũi chảy xuống, cú đâm quá mạnh. Tôi hét lên. Nó nhổ toẹt nước bọt vào mặt tôi. Tao không muốn cô tao buồn, cả năm mày không cho cô tao một đồng, mày đem tiền cho đứa giàu ăn. Cút ngay nếu tao thấy mày lảng vảng ở đây, mày sẽ biết tao đối xử với mày thế nào. Tôi chùi máu mũi, đếm lại số tiền vừa thắng bỏ vào túi quần, không biết phải thằng Cuzin giúp tôi hay không mà mấy bàn roulette tôi ăn liên miên, thằng quay cái hột là bạn thân của nó mà, nó quay làm sao, tôi chơi đen thì nó ra đen, chơi đỏ thì nó ra đỏ. Tôi nói. Cảm ơn mày nghe Cuzin rồi tôi bỏ cuộc chơi về nhà. Trời tối đen thế này. Nghe nói giầy điện đầu phố bị đứt sao đó, nên cả khu mất điện, mắt tôi như mù, mò vào giường nằm bẹp. Mới gần 7 giờ tối chứ mấy, mũi tôi vẫn rỉ máu thú thật tôi sợ thằng Cuzin lắm, nó to hơn tôi, nó quen làm anh tôi từ thuở nhỏ, nhất là nó được quyền từ mẹ tôi giao hẳn tôi cho nó. Khi tôi bỏ học, đi lang thang

vẽ vời. Có tiếng cô vũ nữ hàng xóm tên Camry ca hát ở ngoài hành lang, rồi lại chửi thề. Tiếng cô vừa nhạ, nghe mệt mỏi, tôi hé màn cửa nhìn, trời tối quá chỉ thấy cái đèn pin cô cầm trên tay lung linh, cô mặc duy nhất cái thong và nịt ngực, cũng may không lâu thì đèn sáng choang. Bà thầy bói, người bạn cô Camry đứng dưới nhà kêu ầm ĩ. Ê cái vú năm xu, mày không đi làm sao, mày béo ra rồi, Ê, tao cho mày nói lại, OK, cái mông bạc triệu, Bói rất đúng, rồi cả hai rũ ra cười, khi thấy tôi bước ra, cô cúi chào, chúng tôi hỏi thăm nhau. Đã lâu tôi không theo cô đến nơi cô nhảy múa, thoát ý Từ khi tôi yêu em tôi bỏ hết bạn bè, chắc em cũng biết thế. Camry hỏi, bạn gái anh đâu. Về Houston đi học. Ừ con nít mà. Tôi lại nhắc cô đi làm. Đã đến giờ sao không đi theo bạn. tôi mệt. Tôi đã gọi xin nghỉ bữa nay Tôi ngập ngừng. Ngày mai tôi đi xem cô múa. Camry cười, lại múa, anh cứ nói thế, cời truông. Ừ cời truông. Tôi cúi nhìn xuống đất, luôn luôn tôi ái ngại khi bên cô, có thể tôi thương cô, tôi sợ một ngày cô già họ không cần cô nữa, ngoài Jack ra cô là người bạn tội nghiệp của tôi, tôi biết cô không có thân nhân, chỉ có một người chị mắc bệnh tâm thần, lâu lâu cô đi thăm ở dưỡng trí viện, và một điều hơi lạ với bọn vũ nữ, cô không bán dâm, đó là chuyện cô luôn tự hào với tôi, cô hơn hẳn các bà tổ của dân New Orleans, ai chả biết ngày xưa các bà đi và bọn trộm cướp, lưu manh bị đem từ Pháp sang đây. Rồi đẻ con, đẻ cháu. Tôi khen, cô là đứa cháu ngoan. Dĩ nhiên.... trời khuya tôi theo Camry vào nhà cô lúc nào không hay, cô cho tôi uống thuốc giảm đau, rồi pha trà cùng uống. Đêm hôm ấy tôi đã vẽ cô với rất nhiều đèn nền. Bức tranh nhỏ xíu vẽ bằng chì, sau tôi mới đem sang khung vải. Trong tranh cô đẹp dã man, để bên mấy bức tôi vẽ em, Camry quả thật rõ đẹp hơn em. Jack chê tôi đếch biết gì về nhan sắc. Làm sao tôi có thể đem Camry ra so sánh với em. Jack bảo vẽ đẹp cổ điển của em, rất hiếm gặp ở các cô gái bây giờ, kể cả các sắc dân, mày là họa sĩ mà không tường tận về dung nhan, thế nào

cả đời con lận đận con ơi. Tôi lại ngồi thờ người nhớ em. Jack nói đúng. Em trắng như ngà, mắt em hơi sếch, tóc như nhung, môi em nhìn như cười. Tôi, tôi hứa sẽ không nhớ em nữa. Tôi đem tranh tôi vẽ em đi bán ngày mai. Bán cho tên triệu phú, chuyên chơi đồ cổ, có một dãy phố ở đường St Ann, bán tranh với sự môi giới của Jack. Ba ngàn đồng hai bức, rẻ mạt, so với cái công em khổ vì tôi, tôi ôm tiền mà lòng đau. tôi chửi Jack và thề không bán những bức tôi vẽ em nữa, dù ba bức còn lại có người đòi mua.

... Tôi buồn vì hồi hận. Thăng Cuzin kéo tôi về nhà nó, khi thấy máu mũi tôi cứ rỉ ra mãi. Khu nó ở có đủ mọi hạng người, vũ nữ, nhạc sĩ, triết gia, thầy bói, thỉnh thoảng bọn đàn bà buồn tình ra lan can, người đi dưới đường được bọn họ mở vú cho nhìn. Nhìn thôi, đừng có mò lên, nó đẩy xuống cho chết. Ngày em ở với tôi, mấy lần tôi dẫn em về khu này em thấy họ làm thế em sợ lắm, sau rồi em quen, lâu không thấy họ tóc váy, mở vú, em hỏi tại sao. Ai biết tại sao. tôi khó trả lời em. Có khi ngày hội hè lớn như ngày Carnival Mardi Gras, các nữ du khách khắp nơi đổ về, cũng lên trên lan can này khoe vú, khoe đùi, vui không thể kể. Thăng Cuzin tôi giàu nên mới có tiền ở ngay khu này. Tôi bắt đền nó cái mũi, nó chở tôi đi bác sĩ, chụp hình, khám tổng quát. Tôi nằm nhà ăn vạ một tháng. Nó thấy cho tôi số tiền, bảo tôi cút về Houston, với số tiền nó cho đủ tôi mở tiệm khung hình, bán tranh và trông nom mẹ tôi, hai năm nữa nó sẽ cũng về. Tôi cười khẩy, vắt tiền của nó xuống đất rồi bỏ đi. Cái mũi đã hết đau... Cả một năm em đi biệt, chẳng thư từ, tôi gọi phone cho em cũng không trả lời, chắc em đã hồi hận khi sống bên tôi. Mỗi buổi sáng thứ sáu tôi dậy sớm đi ra Café du Monde cùng uống cà phê ăn bánh beignet với Jack, ước gì tôi gởi bánh này đến cho em, em rất thích bánh ở tiệm này, tôi thờ dài nhìn quanh quần, còn sớm thiên hạ chưa

đổ ra phổ thể mà bên kia đường thẳng oắt con lai đen Gibson thổi kèn âm ỉ, cái nón dựng tiền chận bằng cục gạch, chẳng rõ vì đâu mấy cô gái ở trên lầu không chỗ miệng xuống chửi rửa nó như trước. Jack bảo ngày lễ, ngày đức mẹ lên trời, mấy cô ấy kiêng chửi người. Tôi bật cười. Đàn bà họ biết nể thần thánh. Đẹp thay. Khi bọn hề lục đục kéo về ven sông, đóng kịch câm xin tiền, tôi hỏi Jack hôm nay hắn sẽ thổi kèn ở đâu, thằng cu tí kia đã đứng ngay chỗ ngon nhất rồi, ừ, tao phải đi về phía chợ, tao thắng mọi người, chứ chịu thua thằng oắt này, thằng Gibson bé thể, mà cầm cái kèn to gần bằng nửa người, ai nhìn mà không thương. Mấy con đàn xì, giang hồ nữ hiệp, gặp nó là phải động lòng, ngày nào cũng có tiền đem về cho mẹ, mẹ nó ngày trước đánh phèng cho tụi Royal Street Boys, chỗ nào hội họp, ăn uống là xông vào ca hát, có tiền lắm rồi bỗng dưng tụi nó rã đám, bọn đen mắc bệnh lười, truyền nghề cho con cháu xong là về hưu non. Jack than, hôm nay tao thở thấy khó, tao muốn ở nhà chiều tính... Tôi bê vài bức vẽ của Renoir, cái bức The Swing ò e con ma đánh đu này tôi vẽ một tuần là xong và bức vẽ của Jules Chapon, vẽ theo kiểu lập thể vị lai, màu sắc loạn xạ, thú thật tôi đưa vài chiêu là đủ, tất cả bỏ lên xe. Bây giờ tôi đã thuê được một góc bày tranh ở thương xá và được một bà đến làm việc cuối tuần, cũng đỡ mệt cho tôi, và tôi quyết bán hết những bức tranh thì sẽ đi tìm em... Vài lần tôi đi xem Camry nhảy, có điệu cũng lạ, cô cột giây, rồi phóng xuống như phim tàu, người trắng bóc, trang điểm lộng lẫy, kỳ lạ như người của thế giới khác, cô là bà hoàng của hộp đêm này, nhưng cô vẫn không vui vì cô lỡ yêu một đứa, tôi biết rõ nó, nhưng tôi không thể bảo cô ngừng, đó là tên anh họ của tôi, thằng Cuzin, tên chia bài, quay vù như múa ở Harrahs, nó có nghĩ đến cô đâu, nó coi cô như rác, nó chỉ mê đàn bà đi dạy học, nó khôn bằng trời, nó thừa biết đàn bà đi dạy học là đàn bà sẽ làm đổi đời nó, là úp nó lại như úp con ruồi, nhưng nó vẫn mê, ai cứ xưng là cô giáo, thì đến bàn nó chia bài mà

đánh, nó sẽ tìm cách cho ăn, tôi hiểu nó như đếm, nó hơn tôi một tuổi mà trông già đời, già tất cả chỉ vì yêu cô giáo. Người nó yêu là cô giáo dạy triết ở ngay sát vách nhà nó, mụ ghét cả chúa, cả phật, mụ ghen với trời, mụ sống phóng đảng mà không ai hay, tôi phục triết gia, kẻ giả hình, thằng Cuzin dâng cho cô giáo hết thầy (tội nghiệp) là điểm thất bại của người anh bà con. Tôi thích nhìn Cuzin vắn vẹo triết lý không tin vào thượng đế, nhục mạ bản thân, y hệt cô giáo, cô giáo làm hỏng nửa đời nó, chắc nó chưa nhận ra. Cám ơn cô giáo... Mùa đông đến rồi, Camry nói như than, New Orleans lạnh quá trời, sao năm nay kỳ vậy. Jack bệnh liệt giường vào ngày trở rét, họ hàng tổng Jack vào viện dưỡng lão, sáu mươi ba tuổi, đang không tay run lật bật, chẳng thể cầm nổi cây kèn, lão không muốn sống nữa, Jack nhờ tôi năn nỉ bác sĩ chích cho mũi thuốc sớm đi chầu chúa, nhưng không bác sĩ nào chịu cả... Camry vẫn đi thăm Jack đều, còn tôi thì không, tôi không muốn nhìn lão khóc, mà khôn nạn lão chỉ khóc khi có mặt tôi. Tôi sùng lên hỏi, thì Jack bảo chỉ có mày là hiểu tiếng saxophone của tao, giờ tao không thể thổi kèn cho mày nghe được, tao tức, thôi tức làm gì, tôi an ủi Jack nhưng chạy trốn lão, tôi sợ, dù tôi đã giải thích là tôi không hiểu hết nhạc Jazz kể cả tiếng kèn của lão, nhưng Jack cứ quả quyết là tôi hiểu hơn ai hết. Mẹ kiếp. Nhan sắc tôi còn chưa hiểu rõ, làm sao tôi hiểu nhạc. Camry, tôi muốn cô đừng nhắc tên tôi cho lão nghe, Camry, cô có hiểu không, đừng rủ tôi đi thăm Jack, đã đến ngày tôi đi tìm em, tôi phải bỏ thành phố này, thành phố cho tôi đầy những cuộc vui ở kiếp người, nhưng cô đơn quá.

... Con bão rít lên quay cuồng trên giòng sông kia, con nước đã lên bờ, thành phố có bão, mấy căn nhà ven sông đã bị thổi bay, French Quarter vắng khách, đêm lạnh run người, cả phố xá ảm đạm, đêm bão táp ấy Jack nhảy lầu

tự vận, lão chết trong túi áo có ảnh của cô đi bằng vàng khu Bourbon.

Không ai rõ nhờ vào đâu lão đi lên được tận lầu cao mà nhảy xuống khi chân đi không vững, Chúa tôi. Camry kêu lên hoảng hốt, tôi ôm cô run rẩy, tôi thật sự mất người bạn già, mất một người bạn chân tình. Jack. nước mắt tôi rơi xuống người Jack, xác bạn được quần trong quan tài của tôi mua, được phủ đầy hình bạn đứng thổi saxophone, cả tấm ảnh người tình của bạn tôi cũng bỏ vào, cả cái kèn, tôi đã làm đúng theo những lời tôi hứa với bạn, nếu bạn đi trước tôi... Tôi chờ hết cơn bão, tôi chờ làm xong mộ bia cho Jack, giòng chữ tôi ghi trên bia đá, người nhạc sĩ saxophone, chơi nhạc Jazz hay nhất của mọi thời đại. Tôi ghi điều, quả thật, tôi từng thú, tôi chưa hiểu hết những giòng nhạc mà Jack chơi ở cõi đời này... Đêm trước ngày dọn khỏi New Orleans, tôi nằm bên cạnh Camry, nghe lại CD của Jack, tiếng kèn xoáy trong lòng tôi thống thiết, giòng nhạc nức nở như độc dược kia quả nó được tẩm trong tim tôi đã lâu lắm rồi, nó làm nhức nhối một quãng đời tôi, vậy mà tôi mới biết, mới nhận ra... Năm giờ sáng, tôi bước đi khỏi nhà Camry, lái xe vòng vòng, rồi lại đi thả bộ quanh quần, cơn bão đã thổi sạch sẽ cả rồi. Không còn gì. Cả Jack cũng chẳng theo tôi xuống phố để uống cà phê. trời chưa sáng hẳn, một thằng đứng đường ở khu phố Bourbon chạy theo xin tiền, tôi dừng lại nhìn nó, tôi muốn nhìn mọi vẻ ở vùng này trước khi từ biệt.. Tên ma cô tay cầm tiền, không hỏi vì sao tôi cho một cách lẳng xẹt... Tôi lên xe phóng chạy, bánh xe chồm lên về hướng xa lộ, giờ này mọi người quen còn ngủ, Camry, anh Cuzin, cô giáo, bà thầy bói, tôi nhớ từng người, tất cả xin tạm biệt... Tôi đã đến Houston, tôi bước vào nhà tìm mẹ, mẹ mừng rỡ, tôi xin lỗi mẹ, mẹ nói không sao. Con trai phải giang hồ một chút, phải chỉ một chút thôi... vài ngày tôi tìm ra trường em học, tôi cứ đứng chờ em, cho đến khi, có một điều hơi lạ, khi em thấy tôi chỉ lẳng nhìn, ánh mắt đã khác xưa nhiều lắm, tóc em bay như gió, váy em ôm sát màu đen, cái

màu em ghét nhất, tôi đi theo sau, đi theo hết một vòng sân, em mỉm cười, tôi hỏi, em cũng chỉ cười và như lời Jack bảo, khi em cười tất cả mọi chuyện đều được bỏ qua Nhưng, em khóc thì sao, Jack ông chưa nhìn thấy em khóc bao giờ lúc em gục lên vai tôi thổn thức, lúc em dừng lại bên tôi, chúng tôi ôm nhau im lặng, gió vẫn thổi tóc em quất lên mặt tôi thân thiết, em vẫn khóc, nước mắt đã ướt một vai áo, đừng bỏ anhm câu van xin bật ra thảng thốt nhanh như nỗi chết, em có hiểu, nỗi chết đập nhẹ một tiếng nhỏ nhoi giữa cơn bão tố, rồi tĩnh lặng ai ngờ.

Hết

Nguồn: dactrung.com

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 5 tháng 6 năm 2004